

være paa Bedkommendes Humør, og det kan være slemt nok, at dette bliver nedtrykt. Kvarterarresten skal jo navnlig udføres om Søndag Eftermiddag, medens Kammeraterne have Lov til at gaa ud, og det kan være slemt nok for den Indespærrede, naar han ser sine Kammerater gaa ud, maaske til disse Sangerindebuler eller Sneiper, hvad det var, de bleve kaldte; men dertil skal man dog vistnok ikke tage saa meget Hensyn. — Den værfte Anke, som det ærede Medlem gjorde imod mig, var, at jeg havde befyldt ham for at være inkonsekvent, naar han kunde gaa med til Bestemmelsen om Nedsettelsen i de Meniges anden Klasse, men derimod ikke til den staaende Arrest. Det ærede Medlem vilde vise, at han ikke var inkonsekvent, og sagde, at Konsekvensen bestod deri, at der var en væsentlig Forskjel mellem staaende Arrest og Nedsettelse i de Meniges anden Klasse, fordi Ministeren havde udtalt, at han havde Garanti fra de vedkommende Afdelingschefer for, at Disciplinen kunde overholdes i Hæren uden staaende Arrest, hvorimod det ærede Medlem ikke troede, at han havde en saadan bestemt Udtalelse fra Ministeren angaaende Nedsettelsen i de Meniges anden Klasse. Skulde imod Formodning det ærede Medlem have favnet en saadan Forklaring, hvilket jeg ikke tror kan være Tilfældet, vil jeg henvise ham til Lovforslagets Motiver og til den høitærede Ministers Udtalelser under denne Sags første Behandling, der findes i Folkethingstidenden Sp. 466. Det kan jo være, at det ærede Medlem har glemt dette, men jeg tror da nok, at han i de to Dage, Loven har været til Behandling her, har faaet det Indtryk, at den høitærede Minister er en bestemt Modstander deraf. Han udtalte saaledes, at Straffen ikke har praktisk Betydning, da den er ukjendt. Jeg har ventet indtil nu med at forlange Ordet, fordi jeg paa Grund af Ministerens Udtalelser troede, at det ærede Medlem vilde have erklæret, at han for sit Bedkommende vilde tage Endringsforslaget tilbage, men det vil han ikke. Det Bevis, han har ført, siger altsaa Intet. Jeg har kun tilbage at holde mig til Betænkningen, og deri udtaler det ærede Medlem først, at han deler „Mindretallets Tvivl om, at de Straffe, der efter dette Udkast ville staa til Raadighed, ere i Stand til at have Disciplinen i Krigsmagten“, men han „har dog ikke kunnet tiltræde Mindretallets Forslag i deres fulde Omfang“. Derefter gaar det ærede Medlem over til at udtale, hvilke Straffe de tidligere Lovudkast have indeholdt, og i hvilke Forhold disse staa til det nu foreliggende Lovforslag, og deraf gaar han over til at udtale: „Sjøndt jeg saaledes ikke har kunnet frigjøre mig for stærke Tvivl, om det foreslaaede Straffesystem vil være fyldestgørende for Disciplinen i Hæren, har jeg dog ikke turdet tillægge min Tvivl afgjørende Betydning overfor Ministerens bestemte Forsikring“, og

denne bestemte Forsikring antager jeg ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand har faaet med Hensyn til Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse. Man ser strax, som jeg ogsaa før udtalte, at han af andre Grunde er kommen til at gaa med til Endringsforslaget angaaende Nedsettelsen i de Meniges 2den Klasse, og disse Grunde maa navnlig være den tydske Straffelov, thi de af mig før omtalte andre Grunde har det ærede Medlem, jeg vil ikke sige glemt, men han omtalte dem ikke, og jeg antager saaledes, at det ærede Medlem har frasjaldet dem. Spørgsmaalet om Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse skal jeg ikke videre indlade mig paa, da jeg tror, at den høitærede Minister udførlig har omtalt det. Det er forresten meget besynderligt at se, hvorledes det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 1ste Valgkreds (Rimestad) og det ærede Medlem for Helsingør (Thomsen) søge, rigtignok paa forskjellig Maade, at faae Ministeren til at gaa ind paa deres Forslag. Det ærede Medlem for Helsingør udtalte, at de Argumenter, som man hentebe fra fremmede Love, f. Ex. fra den tydske og den norske Lov, Intet havde at sige; i saa Henseende staa de ærede Medlemmer altsaa i en bestemt Modstrid til hinanden. Jeg kan godt forstaa, at de kæmpe om Et, men den Maade, hvorpaa de ville naae det, er forskjellig. Der er maaske opstaaet den Tanke hos dem, at Ministeren med Hensyn til det foreliggende Lovforslag staar Pletallet nærmere end Mindretallet. De have da maaske tænkt sig, at det Systemliste, som saa længe har været stillet i Udseende, var forestaaende, og de have da sagt: Nu maa vi se af alle Kræfter at hale Ministeren over til os, thi skulle vi lidt efter lidt bryde Banen, vil det blive mere vanskeligt. Derfor kan jeg godt forstaa, at de ere komne i Harnisk derover og træde saa kraftigt op. — Det ærede Medlem omtalte, at det beroede paa en mindre klar Opfattelse af den borgerlige Straffelov, naar det var blevet sagt, at der deri indeholdtes Uværesstraffe. Ja, det kan godt være, at man ikke har nogen rigtig klar Opfattelse af den borgerlige Straffelov, men saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, omtalte han dog, at der i den borgerlige Straffelov fandtes Uværesstraffe. Det ærede Medlem udtalte, at Nedsettelse i de Meniges 2den Klasse ikke var nogen Straf, der var stedsvarende, og derfor kunde de Bedkommende nok reise sig igjen, om de end vare sunkne dybt ved at blive ikjendte denne Straf. Jeg vil ikke bestemt beskrive, at de ikke kunne reise sig igjen, men i Almindelighed tror jeg dog, skjøndt jeg af Lovforslaget ser, at de kunne faae Opreisning, at det bestemt maa hævdes, at der ved den, der er idømt en saadan Straf, hester en Plet, som, skjøndt han er hjemsendt, vil følge ham hele Livet igjennem. Hvad er nu værst, enten at tilintetgjøre en Mand's Uværesstraffe, eller f. Ex. at idømme en Mand Tugtshusstraf? For mig staaer